



היליון מס' 144

**כניסת שבת:**  
ירושלים: 19:05  
ת"א: 19:20  
חיפה: 19:21  
באר-שבע: 19:13  
**יציאת שבת:**  
ירושלים: 20:20  
ת"א: 20:22  
חיפה: 20:21  
באר-שבע: 20:23



## יריית פתיחה / אישי פרי

פורה, תוך נתיצת המחשבה הקלאסית הרדודה. פשוט לקרוא ולדמוע מהתרגשות.

הספר, בן מאות העמודים, זוכה ליותר צנוע, בן שלושה מילים: 'עבדך בן אמתך'. אולי יותר לא בומבסטי כל-כך. לא רעשני וקולני כל-כך לספר על דמות של "גדול הדור", אבל זהו שלא. הרב יוסף המחיש כמה 'עבדך בן אמתך' הוא שיא השיאים אשר לרב בישראל. הוא תמצת במילים אחדות (כפי אשר ביקש לחרוט את מילים אלו בלבד עלי-קבר) את תפקידו של הרב בישראל: לחוש בלבב פנימה עבד לאלוקיו ולעמו. לא לנוח לרגע על זרי הדפנה. להיות הלב הפועם של העם כולו.

מעטה, אין זה פלא. שני הצווים האמורים נושקים זה לזה: רק מי שדבק בקונו כל העת. שמחובר אליו חיבור נשמתי ולבבי פועם, לא ינטוש אותו גם ברגעים עלובים ואפרוריים. אפילו לא ברגעי פגרה בלב הסנפלינג. ומאיך גם, מי שאכן כל העת - ברגעים קטנים ככל שיהיו - מחובר לאלוקיו, סביר להניח כי הפנים את צויו. הוא לא רובוט של טקסט ושל קודי לבוש.

כדאי אולי להוסיף, שמשום-כך מבכרת התורה להבליט בהדגש את המעמד רווי-ההוד, הקולות והברקים עדי-הר-סיני - כאשר העם הנבחר מקבל את התורה לידי.

### 1. 'עבדך בן אמתך'!

שני צווים אלו מוצאים עצמם סמוכים זה לזה בפרשתנו: הפרשה נפתחת בציווי שלא לעקוף מצוות זעירות שאדם כביכול דש עליהם בעקביו, ומאיך מרחיבה התורה במצוות יראת האלוקים והדבקות העקבית בו. ההקשר ביניהם הובהר לי לאור ספר פרק חייו של רבי יעקב יוסף - שזכיתי ונמנית על עורכיו.

הרב יעקב יוסף, הדמות הכל-כך מוכרת בנוף הישראלי-תקשורת, גילם באורחותיו את האידאה הנשגבה הזו; מאות סיפורים זורמים למערכת שכולם כאחד מספרים את סיפורו של איש הענקים הטמיר הזה, שעוצמתו נמדדה דווקא בכך שהוא מסייע לנכים לנוע עם עגלת הנכות, ושהוא מסיר את בגדי-הליל אותם עוטה לטובת בגדי-היום הרגילים, רק בשביל להצטלם עם ילד 'חלאקה' בן 3, לו יגזוז את שיפולי פאותיו.

ספר פרקי חייו של הרב יעקב יוסף, כך דומני, מתוך עיון מעמיק ורחב בו, חושף עד כמה משפיע החיבור הנשמתי לאלוקים על האדם, עם ביטוי בפרטים הקטנים והעלובים של חיי-השעה, ומאיך מלמד כמה הפרטים הללו ילמדו על החיבור העמוק של הרב עם יוצרו. כי את הכל עשה מתוך עומק ומחשבה

## השבוע בגליון:

4

**מקורי:**  
טיפים חגיגיים לעונת החתונות!

**מדור חדש!**  
'נקודה טובה'  
השבוע: מאילת לכותל!

3

**מעניין:**  
'מלח הארץ' האמיתיים!

**מקורי:**  
'מציל' בברכת 'הגומל'!?

4

**מיוחד:**  
ה'מציל' האשדודי  
מדבר!  
רקב'פרשניית  
השבוע!

גליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי זה חזויה!

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן.  
לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

## יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

שכן, כאשר האדם חש את הצמרמורת, הוא גם מתחבר בנשמתו לדברים. הוא מפנים אותם לאשורם, ולא ימצא עצמו לפתע בדרור מחיי הרוח.

הרב יעקב יוסף, במעשיו הייחודיים, נעץ חרב באותם אישים דתיים, אשר הדת אצלם היא לא פנימית, נשמתית ומהותית כיקוד-אש. הסימפטום של הדבר הנו, כאשר לעיתים היא נזנחת לטובת ה"ישראליות" הנחשקת כל-כך. כאשר לעיתים ה"ישראליות" מקבלת מימד משמעותי תוך השלכת היהודיות לאחר גוום. הוא סלד מהתפיסה הרואה במדינה חזות-הכל ומפקירה מאידך, לעיתים, את הערכים האחרים, כמו, לדוגמא, עולם תורה מפואר ורב-תעצומות.

### 2. 'מלח הארץ' האמיתיים!

פרשתנו מביאה בהרחבה את סיפור הכניסה הראשונית לארץ. לפני שזה אכן יקרה, האלוקים דורש מהעם שני קריטריונים רוחניים: א' שלא להרים את הלב אל-על ולשכוח מהבורא, וב' לשמור על הצווים האלוקיים עד תום גם בארץ המובטחת. מדוע זה כך? נסביר:

ארץ ישראל, איננה מקום של שופינג מזרח-תיכוני נוח ואידיאלי. ארץ ישראל היא בעצם מקור רוחני עליון. ארץ ישראל היא לא רק חלקת-ארץ מובטחת לעם הנצח. הרבה יותר מזה: הארץ הזו, היא ארץ רוחנית-אלוקית. ההקשר בינה לרוחניות הוא הקשר נשמתי מהותי. בלתי ניתן לניתוק והיפרדות. ארץ ישראל היא הארץ ממנה כל יהודי שואב את הדבקות הגבוהה והעליונה ביותר לאלוקיו. משכך, אין בה כל אחיזה ממשית למי ששולל ערכים אלו.

שימו-לב למאבק הנחוש, הגלוי והסמוי, שמנהלים הדתות כולם סביב ירושלים רבתי. כל דת מנסה לתפוס לעצמה עוד פיסת אדמה ולתקוע יתד בשורות העיר הרוחנית בעולם - עיר המקדש. ארץ ישראל, אליה מייחלות עיניים, לא מתייחדת במעונות הסטודנטים שלה. את זה תמצאו בכל מקום בפזורה. ארץ ישראל מתייחדת בהיותה המעוז הרוחני היהודי היחיד לעם עולם.

לא-בכדי, מדגישה התורה את הקריטריונים האמורים, טרם הכניסה לארץ. כי ארץ בלי אלוקים, היא זמורת זר. היא מנוכרת ונטולת נשמה. ארץ בלי אלוקים, היא עיקור נשמת הארץ.

משכך, ה"פרזיטים" הארצי-ישראלים הם 'מלח הארץ'. כי הם מממשים את ייעודה המקורי והאמיתי. כל ניסיון להצר את צעדיהם גובל בלא מעט חוצפה וולגרית. זוהי בגידה במורשת של הארץ.

ליבה הפועם של הארץ המובטחת, נמצא בהיכלי הרוח והמקדש. ליבה של ארץ ישראל, תכניסו טוב טוב לראש, איננו ב'הבימה'. אף לא ב'בריכת הסולטן'. ודאי לא ברחוב האומן 17 בתלפיות. לב ארץ ישראל מצוי דווקא במיר, פוניבז' וחברון!

כדאי שנבין, מדוע השתוקקו ריבואות של יהודים לארץ המובטחת הזו. מדוע הגירו דמעה לחה כשעמדו ברחובות המגושמים של מנהטן וכמהו לירושלים. תאמינו לי, ובכנות, לא ל'הבימה' הם כספו! לא אותה תרו!



### ט"ו באב

בתלמוד (תענית כו, ב, בבא בתרא קכא, א) שנינו: לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב. שבהן בנות ישראל יוצאות בכלי לבן שאולין - שלא לבייש את מי שאין לו. הגמרא בתענית מוסיפה שהן היו מחוללות (סובבות) בכרמים, כדי למצוא את זיווגם.

ידידי הטוב, כבר דניאל ברונשטיין: "שגיאה רווחת מקשרת בין אהבה לט"ו באב. ראשית, זה נכון שבט"ו באב היו מעמדות אלו, אך כל אלו לא עילת הקביעה של ימים אלו כימים טובים. העילה היא, כאשר מוזכר בגמרא, חתימת גזימת עצי המערכה למקדש, או ציון היום בהם הותרו השבטים להינשא זה לזה, ועוד. אך הימים האלו לא צוינו בשל המחולות בכרמים, כמובין".

עוד יש להוסיף, ואת זה שמעת י מאחד מרבני ירושלים, כי גם אם הבנות חוללו בכרמים ושני הצדדים חיפשו את הזיווג הראוי, הרי שכל-זאת עשו לצורכי נישואין - דבר שבהחלט מותר, כל עוד שזהו היעד הבלעדי. היום, מוסיף אותו רב, החגאה החילונית הזו, לא עושה את הדבר לצורכי נישואין כלל, אלא לצורכי התערות מיותרת שאחריתה זימה.

ברם, עוד חשוב לציין, כי יום ט"ו באב המציין את חתימת ליקוט העצים לאש המזבח של המקדש, מלמדת אותנו דין יסודי: בספר הרשב"ם (אחד מן הראשונים) נוקט, כי מכאן למדו שיש לערוך סעודת שמחה בסיום מסכת או כל אירוע של מצווה, וכשם שכבר מצינו בגמרא (שבת קיט, א) כי אביי כאשר היה מסיים מסכת בתלמוד, עורך היה מסיבה ו'יום טוב' לחכמים בכדי לציין יום זה כיאות.

לתשומת-לב!

שאלה: ימי החופש. איך גורמים לילד לא לבלות ברשת ההרסנית?

תשובה:

כולנו יודעים מה אבותינו עשו בשואה, והבעיה היא רק ששכחנו את העובדות מסמרות-השיער הללו.

הסבא שלנו מסר את הנפש בשואה, לשם הנחת תפילין זעירות, במסירות נפש עילאית, ותחת עול מכביד של גזירות בלתי-נסבלות, וכך בשאר המצוות כולן. את התובנה הזו בדיוק עלינו לחדד בבנינו, בכדי שיקבלו מעט פרופורציה ואחיזה, כלפי הניסיונות שלהם מול המחשב והרשת ההרסנית.

כשבנינו יראו את המסירות הזו, הם ישאלו את עצמם, למה זה היה אכן כך, ועל מה השקיעו האבות את כל חילם ורוחם בשביל המצוות, וזה מה שיעצים את הרוח שלהם בכיוון היהודי, ולא בכיוון של החול.

זוהי הדרך היהודית הנכוחה לקיים עם הילד חוט מחשבה דק ועדין, שיחבר אותו לזהותו היהודית הפנימית, ובד בבד ממילא, יעזור לו יותר ויותר להבין את יעדו וייעודו בחייו - לא ברשת.

\*הכותב הינו איש-חינוך בישיבה ירושלמית

אלומת  
אור  
בג'ונגל  
הישראלי

## נקודה טובה

### מאילת לכותל המערבי - - -

הצות, ליל תשעה באב תשע"ג, 'שער שכס' בירושלים.

משעה זו ואילך, זו שעתם של חובשי הכיפה הארעית. נחילים נחילים של צעירים שחזותם מעידה עליהם כי הכיפה איננה בת-קבע על ראשם, עושים את דרכם לעבר הכותל המערבי. רוצים לראות את שריד בית המקדש. יושב אנוכי שם, בוהה מעט. בין הצעירים היהודים המפלסים דרכם בין ההמון הערבי המשולהב, נראים גם שניים - יהודים בגילאי העשרים שלהם. אחד חובש כיפה לבנה. השני גם את זה לא. נראים הם, אגב, 'אשכנזיים' נוסח רחביה. מעניין אותי מה מושך אותם לכותל. אבל הם מספיקים להקדים אותי.

"איך מגיעים לכותל מכאן?", הם שואלים אותי.

"תרדו מטה במדרגות הסמוכות, ומשם רק ישר, עד שנראים מאבטחי הכותל", אני משיב.

"תרשו לי לשאול אתכם", אני פונה אליהם בסקרנות עיתונאית מתבקשת,

"מנהיכן אתם מגיעים כעת?"

"מאילת" - - -

לא ייאמן!

אם גם אתם נחשפתם ל'נקודה טובה' בלב הג'ונגל הישראלי, פנו למערכת בהקדם!

## תרבות - ספרות - דעות



### עונת החתונות / טיפים לחוגגים

חודש אב, הוא חודש אפוף חתונות. אולמות השמחה מלאים בעולצים וחוגגים. מערכת 'פרש'יית השבוע' מגישה כמה טיפים חשובים מאוד למשתתפים. כדי שהשמחה תהיה קצת יותר נעימה.

א. החתן איננו 'שק חבטות'. זאת צריך לזכור. המשמעות של הדבר הינה, כי אי אפשר לטלטלו מהכא להתם, כשפניו לא בדיוק נוהרות כשזה קורה. אי אפשר להעלותו על ראש ולהניפו על נס כדגל, מבלעדי אם נראה שחפץ בכך. כן גם, יש בהחלט מקום לעשות הפוגה בריקודים, לפחות של החתן, כאשר נראה עייף, ומגיר זיעה מידי. כשלא ממושמעים לכלל האנושי-בסיסי הזה, לוקים בחוסר רגישות ופשוט לא משמחים את החתן. דווקא מטרידים/מבעיתים אותו.

ב. גם אם החליטו ב'שבע ברכות' להריץ את כל המועמדים להתערך בכתר 'הרטוריקן מספר אחת' של החבורה, אין צורך שכל גואם ינאם יותר ממספר דקות. כדאי אפילו להקציב מלכתחילה זמן זהה לכל הניגשים אל הרמקול. אי עמידה בכלל זה גורמת לטרדת-יתר בקרב המאזינים. גם אם הם מרותקים. תזכרו: 'שבע ברכות' אינו 'ערב שכולו תורה'.

ג. המלצר הוא בן אדם בדיוק כמוך. אל תשכח לחייך אליו ולהעיק אליו מבט אנושי. שלשול 'טיפ' לכיסו ודאי לא יזיק.

ד. כדאי אולי שלא כל המוזמנים יגיעו בראשית החתונה. המציאות מעידה שחלק הארי של החוגגים מכרכרים בריקודים הראשונים, ולקראת השניים, ודאי לקראת רגעי סיום החגיגה, מספר הרוקדים מידלדל והולך לו, עד כי נותרים בודדים ברחבת הריקודים. מבייש. אם היה אפשר, היו עושים תיאום מוערך מראש של החוגגים בנושא.

ה. לא הוגן שיש אולמות שלאחר השעה 11:00 לא מותירים לחוגגים משהו לטעום ב'בר'. כבדו, בעלי שמחה, גם את המאחרים לבוא. מערכת 'פרש'יית השבוע' משגרת ברכת 'מזל טוב' לבבית לחתן, וגם לחוגגים.

### רפואה והלכה

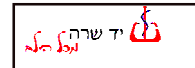
שאלה: מציל בחוף שמציל דרך קבע אנשים מטביעה - הוא עצמו היברך 'הגומל', כדין "יורדי הים"?

#### תשובה:

לכאורה, איננו שונה בדינו משאר "יורדי הים" הנוסעים בספינות למרחקים, ויכולים להיקלע לסכנה שמברכים ברכת הגומל' עם הגיעם לחוף-מבטחים. אכן, כמובן, הדברים אמורים במציל אשר נכנס ללב-ים בשביל להציל נטבע או נסחף, ולא סתם אם משייט קרוב לחוף.

אמנם, יש להזכיר, כי גם בסוגיית "יורדי הים" נחלקו בספר 'משנה ברורה' וספר 'שער המלך' אם רק כאשר התגלעה סכנה ממשית מברכים, או שעצם העובדה שיכולה להתגלעות כזו - זוהי עילה לברך. והדבר אפוא יהיה תלוי גם פה, אם אכן נקלע בפועל לסכנה ממשית.

ברם, כיוון ששאלה זו חדשנית ולא שמענו ש'מציל' מברך 'הגומל' כל פעם, יש לשאול שאלת-רב בכיר בנושא.



#### המדור בחסות:

### פינת האיחולים

#### רוב נחת!

רוב ברכות משוגרות, לחבר יקר ואהוב, מידותי תרומיות, מרכיץ תורה ואיש הלכה, בר-אורין, יצחק בן אהרון יחי' - תל-אביב, עם ארוסיו השבוע עם תמר מרדכי תחי' - הר-נוף, י-ם. יהי ביתכם בית ועד לתורה, לשכינה ולאצילות האדם!

### עיתונאי 'יום ליום'

## אקטואליה / ישראל פרץ



### פולין זה כאן; בין ה"סיים" הישראלי ל"סיים" הפולני

כמה שהטיימינג הוא מושלם: ישראל רוגשת ורועשת בעקבות איסור השחיטה היהודית בפולין. מי לא השמיע את קולו בנדון; אפילו יו"ר הכנסת בישראל שיגר מכתב מחאה חריף ונזעם ליו"ר ה"סיים" הפולני בנושא, בו הוא קובל על הפרת ה'חופש דת' במדינה רבת-התלאות. אלא, שהעיתוי מוצלח ביותר.

שימו-לב, מה מתרחש בישראל של 2013, בשעה 5 לפנות בוקר. כגנבים בלילה, מעביר הרוב המחוקק הישראלי באורח דיקטטורי חוק דרקוני ואפל בניגוד מוחלט לדעתו הנחרצת של המיעוט הנרדף - הציבור החרדי. משמעותו של החוק הינה, כי בעתיד יאסר על צעיר חרדי להגות בתורה - אם איננו נמנה על אותם 'עילוויים' אותם הכתירה ממשלת ישראל.

כמה שזה מצחיק, כמה שזה עצוב: בפולין אוסרים שחיטה יהודית, בישראל ("מדינה יהודית", זוכרים משהו?) אוסרים לימוד בתורה היהודית. אין בעצם הרבה הבדל. הגיע הזמן לשגר מכתב ל"סיים" הישראלי שיפסיק לחנך מיעוט בדורסניות. שיתן להם כבר לחיות. פולין זה כאן!. תודה לפולין על התזכורת.

## בן 5 על שובר הגלים

כמו עמך בית ישראל, גם עורך הגיליון, אבישי פרי, יצא לטיול ימי קצר כדי לפוג מהמולת הכתב/ לחשוב על טור גוסף. בשלושת רבעי השעה ששהה בחוף האשדודי, הספיק גם לשוחח עם המציל שסיפר לו על "נס גלוי" - - -

**רוני אלימלך (47) הוא מהזן הנדיר של ה'מצילים' בחופים.** הוא 'מציל' רגוע ושליט. ולא תהא קלה היא בעיניך. יום שלם של עבודה - בן 13 שעות תמימות, עבר על האיש. ולמרות הכל, הוא לא מבעבע, כמו אולי חבריו למשימה החשובה. ממש לא מציל אופייני.

"יש לי נס גלוי", יורה מידית רוני, כאשר מתבקש לספר לי סיפור מימי מרגש. רגע לפני שישב את אופנוע הים למקום משכבו שבכניסה לחוף, הוא פותח בדברים:

"זה קורה לפני כשמונה שנים. הים היה סוער מתמיד, והסחף עצום. הרחקנו את המתרחצים כ-20 מטר משובר הגלים. אנוכי עומד עם הגב לשובר-הגלים, מרחיק את הקהל מהאזור המסוכן.

"לפתע אני שומע קריאות זעקה לעברי. 'מצילו מצילו', קורא לעברי דייג אלמוני העומד על הסלעים למעלה, כשהוא נסער. הוא מחווה בידי מטה. אני רואה שני ילדים קטנים - בני חמש ושמונה, שצפים על המים. כמעט טועים בזרם המים הסוחף. הנה הם, כבר מתקרבים לסלעים. ילד אחד, בן ה-8 כנראה, בר עם הראש בתוך המים. דומה שנכנע לגלים. אצתי אליו בחפזה, והשגתי. משיתיו מן המים והובלתי אותו אל החוף באמצעות גלגל-הצלה שבידי. קראתי כמובן לאנשי ההצלה, ופנית מיד להצלת הבן השני - בן ה-5.

"בעוד אני מתכוון לשחות מהירות לעבר הסלעים של שובר-הגלים, אני מביט קלות לעבר האזור, ולא מאמין למראה עיני: בן ה-5, מטפס על הסלעים הגדולים והמחליקים, אט-אט. אפילו בוגר לא היה מצליח לעמוד על בזה; הן בשל הסחף האדיר כאשר הגלים נשברים על הסלעים, הן בשל גודל הסלעים, והן בשל לחותם הרבה הגורמת בהכרח להחלקה. אבל הילד הזה מטפס - כאילו לא אירע דבר. אני עומד קפוא לנוכח המחזה הבלתי-ייאמן. תחושה בקרבי כי כביכול דמות מלאכית עומדת עליו מאחור ומרימה אותו למעלה. אומרת לו עלה. אין לי פירוש אחר לנעשה. זה מראה מרהיב שלא אשכח כל החיים.

רגע לפני שהוא נוטש את הזירה, חשוב לאלימלך להעביר מסר לציבור:

"המצילים אינם נגד המתרחצים - הם בעדם", זועק-מדגיש אלימלך בפעם המי-יודע-כמה - הפעם מחוץ למגאפון המציל. "אני דואג למתרחצים. לא ההיפך. אנחנו מצילים חיים 13 שעות מידי יום. צריך להבין זאת.

"אני לא מבין את אלו שמתעקשים להמרות הוראות המצילים. אלו הוראות מצילות חיים. פשוט מאוד", חורף המציל האשדודי.

**הקשיבו הקשיבו!**

## בצ'כוסלובקיה דואגים לחיילים החרדים

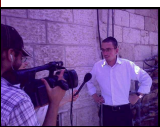
**"איך אתם חשים לנוכח החיילים החרדים המותקפים במאה שערים?", שאלה הכתבת הצ'כוסלובקית של רשת 3AT כשביקרה במקום ה'תקיפה'. מה באמת השיב לה כתב השורות? >>> ירוק מול שחור**

עצם משוב על שאלה כזו, היא כניסה לפלונטר מכוון. שכן, לכל ידוע, כי מדובר בנערי-שוליים, חמומי-מח. לרוב לוקים בנפשם או ברוחם. משכך, המגזר החרדי לא עומד על כס הנאשמים. בדיוק כשם שהעולם החילוני לא צריך להתגונן אחרי כל רצח שנעשה בשורותיו (ויש הרבה כאלה, למרבה הצער). לא מדובר כלל בתופעה, הסברתי לכתבת התמימה. מדובר בקצה המתרס.

עם-זאת, הבהרתי לכתבת, צריך לזכור דבר נוסף: נכון שאלימות מגונה היא. ללא כל ספק. אין אפילו צורך להסביר זאת. אך מאידך, האשמים הם גם אותם חיילים חרדים שמיממים ונכנסים לתוך גוב האריות - של אותם חוליגנים. כניסה לשטח כזה, היא מריחה יותר פרובוקציה מאשר כניסה תמימה וסתמית.

כניסה למקום כזה היא גם סוג של אלימות. סוג של "להראות להם" לאותם מצורעי חברה את הדרך. ניסיון לחנך אותם. זה מהלך שלא יצליח אלא רק יחמם את האווירה יותר.

יותר מתחושה יש לי, שיברתי את אוזני הכתבת, כי בשבוע האחרון נעשו פרובוקציות מכוונות באמצעות גורמים אינטרסנטיים כאלו ואחרים (נחשו אתם) שהביאו חיילים ללב אזור האש החרדי, בניסיון לראות מי הם המופרעים ולהלהיט את האווירה - הטעונה בין כך.



אישוש קל לדבר יינתן מהעובדה שרק שניות ספורות אחרי שאותו חייל דתי עטוי מדים צעד לאיטו ברחוב בית ישראל, הגיעו מיד כוחות משטרה מתוגברים. מלווים בשלושה אופנועי יס"מ גועשי-סבר. כאילו לא יודע מה הולך לקרות כאן. (מה עוד, שעדויות שהגיעו אליי מספרות כי דווקא אותו חייל הוא שהרים יד).

מאידך, ביכרתי להבהיר נקודה נוספת ולא-פחות חשובה: אלימות ודאי תוקע. מאידך, עמדה יותר ויותר רווחת במגזר החרדי מבינה כי בעת מתוחה זו, שעה שכל העולם החרדי נמצא בסכנת תרבות מצד הצבא, מדי הצבא נחשבים מבחינת רבים מהם למדי אויב. זה מה יש. ניתן ודאי להבין זאת.

בשעה של מלחמת תרבות, בהחלט צריך לשמור על איפוק, אבל חייל חרדי צריך שיסביר בצורה הברורה ביותר שיש למפקדיו, כי לא יוכל להיות שגריר של הצבא במדיו בימים טרופים אלו. ולא בגלל האלימות. בגלל שהחרדיות שלו עצמו לא מאפשרת לו זאת. בסדר, הוא חייל והוא חרדי, אבל הוא לא יכול גם ליחצ"ן את הצבא בימים אלו.

כי הוא חרדי לפני שהוא חייל. כי אכפת לו על עתיד עולם התורה החרדי כולו, יותר מאשר להראות לעין-כל את האני עם המדים הירוקים. זה ברור מאוד. מאוד.